

РЕШЕНИЕ

№ 24388

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 03.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **2094** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 26, ал. 12 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. М., [дата на раждане], гражданин на Л., чрез адв. Г. Р., срещу Заповед рег. № 513 з – 950/27.01.2026 г. на Началника на отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 26, ал.1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на А. М..

С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен. Правят се възражения, че заявеното основание е чл. 24в, ал.1 от ЗЧРБ – обучение в редовна форма на висше учебно заведение и към заявлението са приложени всички изискуеми документи. Отказът е основан на данни за трафик на наркотични вещества във връзка с повдигнато обвинение по чл. 354а от НК. Счита, че държането на наркотични вещества с цел разпространение не покрива съдържанието на понятието „трафик“. Пзовава се на нарушение на чл. 8, §1 от ЕКПЧ, липса на доказан „трафик“ и на влязла в сила присъда и непропорционална намеса в личния живот. В хода на съдебното производство доводите се поддържат от адв.Р.. Направено е искане за присъждане на разноски. Представени са писмени бележки.

Ответникът - Началникът на отдел „Миграция“ СДВР, чрез юрисконсулт А. оспорва жалбата. Представя писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия и макар да се касае за отказ за издаване на виза тип Д /при който има недопустимост за съдебно оспорване по чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ/, то направените доводи и твърдения за нарушение на чл.8 от

ЕКПЧ –релевират допустимостта на жалбата, поради което следва да се разгледа по изложените в същата доводи.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Производството пред административния орган е започнало по заявление с вх.№200091 от 15.01.2026 г., подадено от А. М. в отдел „Миграция“ - СДВР за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл.24в. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България. Чужденецът е имал предходни разрешения за пребиваване на същото основание, като срокът на последното издадено разрешение е изтекъл на 26.11.2025 год.

Като доказателство за основанието, на което кандидатства, ливанският гражданин е приложил уверение с № 168/25.11.2025 год. от Колеж по мениджмънт, търговия и маркетинг - [населено място]. В уверението е отбелязано, че А. М. е записан в пети семестър на трети курс за учебната 2025/2026 год., редовно обучение на ОКС професионален бакалавър. Приложил е също така и следните документи: нотариално заверена декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], ж.к „Сухата река“ № 220, вх. А, ет.4, ап. 10; банково удостоверение за наличие на финансови средства за издръжка и медицинска застраховка.

На 29.12.2025 год. в отдел „Миграция“ е получено уведомително писмо с вх.№536400-111372/08.12.2025 год. от Софийска градска прокуратура, че в СГП се води наказателно производство по ДП № 1833/25 год. по описа на 04 РУ - СДВР, пр. пр. №23813/25 год. по описа на СГП, по което А. М. е привлечен като обвиняем с постановление от 01.11.2025 год. Престъплението, за което е привлечен е по чл.354а, ал.1, изр. 1, пр.4 от Наказателния кодекс - държане с цел разпространение на наркотични вещества, което е тежко умишлено престъпление.

Въпреки, че чужденецът е представил изискуемите документи, съгласно чл. 24в, ал.2 от ЗЧРБ е постановен отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, поради наличие на данни за незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство. Тъй като в ЗЧРБ няма законова дефиниция на термина „трафик“ и действията, свързани с него, регламентирането му е установено в член 2, т.1, буква „а“ на Рамково Решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 година за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици, където като престъпления, свързани с трафика на наркотици и прекурсори, са изброени: производството, получаването, добиването, подготовката, предлагането, пускането на пазара, разпространението, продажбата, доставянето, независимо при какви условия, дилърството, експедицията, транзитното изпращане, транспортирането или износът на наркотици.

В случая са налице данни, че А. М. държи с цел разпространение наркотични вещества, което, съгласно цитираното Рамково Решение 2004/757/ПВР на Съвета, се счита за действие, свързано с трафика на наркотици и административният орган е приел, че това действие изпълнява условията на чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ.

В хода на съдебното производство са приети доказателствата от административната преписка. Приети са удостоверение за сключен граждански брак от 17. 04. 2026 г. между А. А. М., [дата на раждане] и Н. Б. и удостоверения за постоянен адрес на двамата съпрузи, както и сключен договор за наем и декларация от наемодателя. Н. Б. е гражданка на Т. и има разрешено право на постоянно пребиваване в Република България до 03. 01. 2029 г.

От правна страна съдът намира, че отказът е издаден от компетентен орган, при спазване на изискваната форма на акта, изложени са мотиви от фактическа и правна страна, правилно е приложен и материалния закон.

Настоящата съдебна инстанция счита, че е доказано основанието по чл. 10, ал.1 т. 3 от ЗЧРБ, а

именно, че има данни, че чужденецът извършва незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство, за което не само са налице данни, а е и осъден по нощд № 2060/2026 г. на СГС, НО, 31 състав.

Видно от приложения протокол от съдебно заседание по делото от 06.04.2026 г., след издаване на процесния отказ, чуждият гражданин е признат за виновен в това, че на 31.10.2025 г. в [населено място], в себе си и в жилище на [улица], ет. 2, ап. 8, без надлежно разрешително, съгласно чл. 73, ал.1 и чл. 30 от Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсорите е държал с цел разпространение високорискови наркотични вещества, подлежащи на контрол, на обща стойност от 3 482.50 евро, престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК. За това престъпление чуждият гражданин е осъден на лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, изпълнението на което е отложено за срок от четири години, считано от датата на одобряване на споразумението.

Правилно е приложена разпоредбата на чл. 10, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ към дата на издаване на отказа, съгласно която, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че е член на престъпна група или организация или че извършва или има намерение да извършва контрабанда и незаконни сделки с оръжие, взривни вещества, боеприпаси, пиротехнически изделия, стратегически суровини, изделия и технологии с двойна употреба, както и незаконен трафик на упойващи и психотропни вещества и прекурсори и на суровини за тяхното производство. В член 2, т.1, буква „а“ на Рамково Решение 2004/757/ПВР на Съвета от 25 октомври 2004 година за установяване на минималните разпоредби относно съставните елементи на наказуемите деяния и прилаганите наказания в областта на трафика на наркотици, където като престъпления, свързани с трафика на наркотици и прекурсори, са изброени: производството, получаването, добиването, подготовката, предлагането, пускането на пазара, разпространението, продажбата, доставянето, независимо при какви условия, дилърството, експедицията, транзитното изпращане, транспортирането ши износът на наркотици.

В случая, към датата на издаване на отказа са налице данни, че А. М. държи с цел разпространение наркотични вещества, което, съгласно цитираното Рамково Решение 2004/757/ПВР на Съвета, се счита за действие, свързано с трафика на наркотици и се приема, че това действие изпълнява условията на чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ. Тези данни впоследствие са потвърдени и с осъдителна присъда, като чуждият гражданин е осъден за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 1, пр. 4, алт. 1 от НК на лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, при отложено изпълнение на наказанието.

По изложените съображения и като е достигнал до извод за наличие на основание по чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, във вр. чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, административният орган е постановил оспорения отказ при правилно приложение на закона.

Новонастъпилите обстоятелства като сключен граждански брак с чужда гражданка, която има право на пребиваване на територията на страната не променят извода за поведение на жалбоподателя, несъвместимо с правовия ред. Общественият интерес има превес над личния и засягането на личния и семеен живот не е непропорционално, още повече, че бракът е сключен след издадения отказ и след осъдителната присъда, което създава основателни съмнения, че целта е чужденецът на придобие право на пребиваване в страната.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Използваното правно основание за отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване от

компетентните служби е в съответствие с целта на ЗЧРБ.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 102. 26 евро.
Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на А. М., [дата на раждане] , гражданин на Л., срещу Заповед рег. № 513 з – 950/27.01.2026 г. на Началника на отдел „Миграция“ СДВР, с която на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденеца.

ОСЪЖДА А. М., [дата на раждане] , гражданин на Л. да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102.26 евро.

Решението може да се обжалва в 14 - дневен срок от съобщаването му пред ВАС на РБ чрез АССГ.

СЪДИЯ: